

Forfatteren Dan Turell fortsætter fra i lørdags til introduktion til 'Amerikas mest obscøne tegner' R. Crumb's vidunderlige og vanvittige verden

R. CRUMB har befolket en hel by af sine tegneserierfigurer, og der er folk af alle slags, ganske som i den virkelige verden, og lige så vanvittige. Folk som Ed E-veryman, Henrik Hvem-somhelst, Sally Blutterbutt, filmatiserede Fritz The Cat (den liderlige hippie) eller Crazy Ed, Gale Emil. Folk som den sexmaniske, voldsomme, impolente Whiteman, Hvidmand, Ruff Tuff Creampuiff, Stum-Dum Flødeskum, Patricia Pig, Svine-Signe, Bill The Pill, Pille-Nille, Harry Krishna, Den Beskidte Køter og Den Jødiske Cowboy Pige. Eller folk & dyr som Fuzzy & Bunny, Crumb's parodi på serier af Fix & Foxy — eller Tom & Jerry-typen, eller Chuck The Duck, Crumb's Anders And-parodi. Eller folk som Bo Bo Bolinski — 'just a nutty little nowhere from Newark', bare et hyggeligt hul i jorden fra Herstederne — eller Eggs Ackley, der gang på gang må slås mod de frygtelige GribbeKvinder, der er syv gange så store som han. En enkelt gang har han løst problemet ved simpelt hen at stoppe deres dronings hoved ned i hendes majestætiske kusse. Færdigt arbejde!

OG SÅ ER der i R. Crumb's persongalleri endnu en hovedperson: R. Crumb. Crumb gør, hvad Anders And's Carl Barks eller Tintins Herge aldrig gjorde: Han optræder selv i sine serier, kommenterer eller diskuterer dem. Han interviewer sig selv med dyb selvironi. Han fortæller om sine problemer som serietegner

MANGE serier hedder: 'R. Crumb præsenterer R. Crumb', 'R. Crumb møder...' eller 'R. Crumb's mange angster' (Crumb som fascist, kommunist, nabo, kunstner, sadist, landmand, elsker, Groucho Marx...). Andre handler om 'Chuck & Bob', Crumb og hans bror, eller om 'Bob & Aline'. Crumb og hans veninde Aline Kaminsky der så tegner sin egen figur. Eller de har til-

Selvportræt af R. Crumb

R. CRUMB SÆLGER SIG IKKE

ler som 'Mit Første LSD-Trip'.

Og etter andre serier handler om R. Crumb's fantasier: Om hvordan han en dag vil blive stillet for en feministisk domstol, anklaget som mandschauvinist. Om hvordan det store kinesiske folk en dag vil dømme ham som unyttig overklasse. Om hvilket afskyeligt uhyrligt

dyr han godt selv ved han er over for kvinder.

DET ER HAN naturligvis nok ikke. Han virker som en rigtig sød amerikaner. Han er mager og bemet, sejt og kantet. Han elsker country- & western musik, han spiller selv banjo og har indspillet en vidunderlig nostalgisk lp sammen med et par venner, camoufleret som The Cheap Suit Serenaders, Udsalgstøj-Uhyrerne. Han samler på gamle skrammede blues-plader. Han holder af Early Times whisky, og han bor på en temmelig ensom farm 100 miles nord for San Francisco. R. Crumb er en sky natur. Siden han blev berømt har hans venner måttet fungere som en slags beskyttelsesvagt mellem ham og omverdenen.

Han lader sig heller ikke gerne interviewe, men rygterne går jo alligevel, og eet og andet har man fra tid til anden hørt. Blandt andet at R. Crumb efter tur har afslået tilbud fra alle branchens største og bedst betalende blade: Playboy, OUI, Rolling Stone. Ja, han har

endda selv tegnet det! I et af sine billeder sidder han, djævelsk grinende, ved sit skrivebord og siger til læseren: 'Ah, jeg er i et helvedes humor i dag! Jeg bliver stadig mere pervers, og I ved folkens — R. Crumb sælger sig ikke!' Og fra dette 'sælger sig ikke' er der en pil ned til en papirkurv med kasserede kæmpetilbud.

Og historien er ægte. OUI stillede med store tilbud, inkluderet ophold med smukke luksus-damer på Jamaica. R. Crumb afslog. Playboy tilbød et tusind-dollar-beløb pr. side. R. Crumb afslog. 'Det var mig en stor tilfredsstillelse', indrømmede han.

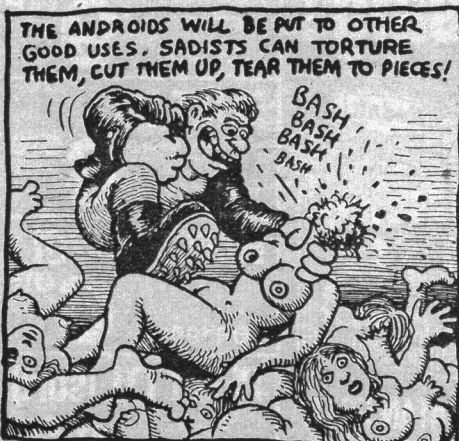
PLAYBOY var rasende. 'En dag når undergrundssensationen er kørt ud, vil du komme på knæene og bede om arbejde!' sagde deres tegne-redaktør. 'Hun har sikkert ret', indrømmer Crumb. Men for tiden tegner han ikke meget, han arbejder på farmen for ikke at skulle bede nogen om arbejde. 'Du skulle hellere skrive om noget nyt', sagde han sidst han undtagelsesvis indlod sig med en interviewer fra tegneserietidsskriftet Inside Comics. 'Jeg er ikke interessant mere. Jeg er en gammel rotte. Der er millioner af historier i omløb om mig. Jeg er en del af 60'erne. Jeg er færdig'.

Når han ikke tegner så meget mere er det, siger han — 'fordi jeg bare mistede lysten til det. Den forsvandt bare gradvis. Det kan være den kommer tilbage. Jeg ved det ikke.'

HVAD ENTEN Crumb får lysten til at tegne tilbage eller ikke, har han i hvert fald udført et livsværk. Han har sat sit mærke i amerikansk tegneserie, tegnefilm og medie-scene. Hans tegneserierverden er en selvstændig USA-version, en kendsgerning som ingen siden Disney's — totalt forskellig, men paradoksalt nok: lige så absolut amerikansk.

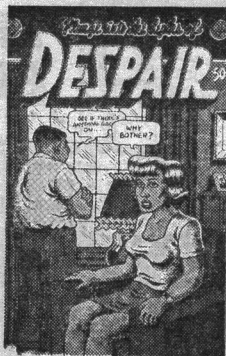
Så lad os slutte med et godt råd til nye og gamle tegneserierfolk og i øvrigt hvem som helst fra en ikke så gammel, men håbløst desillusioneret mester — et råd som 'Den Gode Tegner' Carl Barks nok også ville have givet, for ikke at tale om Michelangelo eller enhver anden kunstner eller mediearbejder med foderne på jorden til enhver tid:

'ENHVER kan få en ide, forstår du. Det er ikke det der tæller. Det der tæller når det kommer til stykket, det er hvor meget du har tænkt dig at sidde og svede over den skide tegning, hvor mange år af dit liv du har tænkt dig at sidde krummet sammen over tegnebrættet...'

Androider til-brug for sadister, en af fremtidens forventelige fornøjelser

AF DAN TURELL

Desperation. 'Se om der er noget i fjernsynet?' 'Hvad hjælper det?'